

[Arne Melchior]

modet: I skal ikke vente jer nogen tak for deltagelsen i noget samarbejde.

Jeg synes, at hr. Erhard Jakobsen var lidt for pessimistisk, men efter at jeg har hørt ministrerne tale i dag, er jeg tilbøjelig til at give ham lidt mere ret, end jeg ville den dag.

Finansministeren svinede sig ganske vist meget venligt op til at sige: selv tak, og det var jeg glad for at høre.

Men i statsministerens jo ikke uvæsentlige indlæg var der faktisk ikke nogen kvittering for et godt samarbejde. Nu ved jeg godt, at når man skriver julekort for jul, er det ikke sikkert, man får svar tilbage før omkring ved nytårstide, og jeg vil da gerne vise mig tålmodig. Men det var i hvert fald hverken venligt eller rigtigt, når statsministeren i slutningen af sin tale efter redegørelsen for, hvad der er sket på landbrugsområdet, sagde, at han da meget håbede, at forligspartierne ville støtte den ordning, der nu var fundet med landbruget. Han kunne selvfølgelig kun tale på sit eget partis vegne, men han håbede da, at forligspartierne gjorde noget lignende. Når jeg siger, det ikke var venligt, så synes jeg, det siger sig selv. Og når jeg siger, det ikke var rigtigt, så er det, fordi statsministeren vidste, på det tidspunkt han udtalte sig, at han havde denne støtte, og at han er blevet støttet af disse forligspartier meget kraftigt og grundigt og konstruktivt i hele perioden af disse forhandlinger.

På den baggrund må jeg ærlig talt sige, at det gamle ord om, at som man råber i skoven, får man svar, i hvert fald ikke er gået i opfyldelse for mit vedkommende i dag. Man kan sige, at jeg her måske står med hatten fremme og angler lidt. Jeg er godt klar over, at det er landbrug og ikke fiskeri, men jeg fisker altså faktisk efter at få at vide, om sympatien er så ensidig, som talen, vi hørte fra statsministeren her, kunne være udtryk for.

Noget lignende gjorde sig i virkeligheden også gældende, da statsministeren kom ind på dette med arbejdsløsheden, hvor statsministeren sagde: det er ikke nok, man forholder sig kritisk, man skal også være konstruktiv. Jeg ved, at jeg i min tale kom med to konkrete forslag til statsministeren, netop i forsoget på at bringe debatten om de arbejdsløses problemer ind i et meget konkret spor. Jeg har ikke forlangt kommentarer til det i dag, men der lå en kritik af alle ordfø-

rere i dette, at man siger: det er ikke nok at være kritisk, man skal også være konstruktiv. Det havde været glædeligt, hvis statsministeren måske havde kunnet give en antydning af, at de tanker, som blev fremført fra min og måske fra andres side, alligevel kunne give ham anledning til overvejelse og til nærmere drøftelse. Jeg skal i hvert fald garantere, at det nye år skal ikke blive mange dage gammelt – nu har jeg jo set, der er en forespørgsel indgivet i forvejen om arbejdsløsheden – før jeg også i arbejdsmarkedsudvalget skal rejse det spørgsmål, om de to tanker, som vi har nævnt her under dagens debat, kan nyde fremme i et forhåbentligt godt samarbejde.

Om arbejdsløsheden i øvrigt vil jeg sige, at de ting, statsministeren har sagt i forrige uge, jo svarer meget nøjagtigt til det, skal vi sige slogan, som centrum-demokraterne i en år-række har benyttet i denne sammenhæng, nemlig: det skal gøres let for de mennesker, der bliver arbejdsløse, men det skal gøres svært for dem at forblive arbejdsløse længe. Det er jo det samme som dette, at samfundet har pligt til at gøre det muligt for dem at komme i arbejde, medmindre de altså undrager sig, hvad jeg går ud fra at langt det største flertal ikke kan have nogen interesse i.

Må jeg så til sidst i sekvensen til statsministeren sige, at i og for sig har den allerede virket lidt som en boomerang, for jeg hørte jo i Radioavisen, at hr. Niels Anker Koføed har udtalt sig på venstres vegne om aftalen med landbruget i dag, og hr. Niels Anker Koføeds kommentar var bestemt meget syrlig. Den lød på – jeg citerer efter hukommelsen – at det var altså åbenbart det bedste, man kunne opnå med den regering. Det må statsministeren så finde sig i, og det kunne jo igen tyde på, at han alligevel også fortsat vil have brug for nogle andre at støtte sig til også i landbrugsspørgsmål.

Mine sidste bemærkninger skal så gå til hr. Palle Simonsen og hr. Bertel Haarder, som jo har nævnt en række tal. De sagde om valutabalancen, at det var et stagnationstal – der blev endda anvendt mere morderiske udtryk end det – og jeg hævder altså, at det er en nødvendig overgang på vej til at få sneret den danske økonomi, at vi opnår et resultat af denne art, og jeg føler mig stærkt overbevist om, at hvis folketinget havde be-